

Грані і кордони

В житті ми все в собі долаєм,
Й кордонів всіх тих не злічить,
Які завжди й перетинаєм,
І кожен день, і кожна мить

І стільки є в життях відтінків,
В земнім й надземнім в нас життях,
Всіх літер і рядків в сторінках,
У всіх думках, словах й ділах.

Десь зовні, також і в собі ж те,
Для того, щоб в собі ж змінить,
Спочатку треба те помітити,
І визначитись, з чим нам жити.

Але ж в тім схоже все в нас з снами,
Щоночі нам те все долати
Доводиться, й той, й в тім екзамен
Щоразу треба нам здавати.

Вони і є, і їх немає,
Здається й дуже часто нам,
Чим більш про це людина знає,
Тим краще зможе тут і там,

У хаті с краю відлежатись,
Для них всіх й Космосу ж нема,
Таким - кордонів й не здолати,
Бо їх здолала вже пітьма!

Доро і зло, пітьма чи Світло,
З тим завжди ми, і те все в нас.
Чи в нас тіла - для Бога житло,
Чи вогник духу в них вже згас.

Й друге життя - в тій кожній грані,
Хоч часто й не помітно нам,
Ми всі завжди в якомусь стані,
Й не всі ті грані бачим там,

Але ж ті грані - і в надземнім,
Й кордони ніби в тім всім є,
Як з тіла йдем й кидаєм землю -
То той кордон в нас й повстає.

Життя все в нас, все нові грані
Дає можливість осягати,
Й кордонів безліч в нас так само
В собі й у всім перетинати.

В земнім та і в надземнім світі,
І вдень, і точно так вночі -
З Богом і з людством всім вже жити,
Чи - лиш для себе, на печі,

Так, всі в нас грані, й всі кордони
Здолаємо, як будем жити
Ми з Агні Йогою, не в схроні, -
В Красі й з Красою, й Світ любить!